

Borba, blizina, misija (13): Euharistijsko srce

Učestalost Euharistije naš je živi odgovor na njegovo obećanje da će ostati s nama: ako je On uvijek sa mnom, i ja želim biti s njim.

15.05.2025.

Ubi amor ibi oculus: "Gdje je ljubav, postoji moć vidjeti." [1] Ljubav uvijek traži prisutnost voljenog; jedva da ima oči za bilo koga drugog. Ipak, ponekad razdvojenost i odsutnost

postanu neizbježni. Nemoćni,
prepuštamo se čekanju i žudnji,
držimo se svega što bi moglo izazvati
osjećaj prisutnosti voljenog ili nas
podsjetiti na ljubav koju smo
doživjeli. Ta je nostalgija nadahnula
bezbrojne pjesme i poeziju kroz
povijest: trajni pokušaji
prevladavanja usamljenosti.

Ja ću uvijek biti s tobom

Svake nedjelje kršćani ispovijedaju
vjeru u vječni život i uskrsnuće tijela.
Za nas sjećanje i tuga uzrokovana
odsustvom voljene osobe ne mogu
imati zadnju riječ. "Nikada nemojte
zaboraviti da će vas nakon smrti
dočekati sama Ljubav. I u ljubavi
Božjoj naći ćete također sve
plemenite ljubavi koje ste imali na
zemlji." [2] Ipak, dok putujemo kroz
ovu "dolinu suza", bol odsutnosti
nikada ne nestaje iz ljudskog srca.

Sveti Josemaría često bi govorio o tim
reakcijama srca – ovom prirodnom

otporu rastanku – kao o načinu osvjetljavanja otajstva Euharistije. Zadivljujuća i veličanstvena stvarnost da je sam Bog odlučio ostati u komadu kruha može se razumjeti kada razmišljamo o "ljudskom iskustvu dvoje ljudi koji se vole, a ipak su prisiljeni rastati se. Htjeli bi zauvijek ostati zajedno, ali ih dužnost - u ovom ili onom obliku - tjera da se razdvoje. Oni nisu u stanju ispuniti svoju želju da ostanu blizu jedno drugoga, tako da ljudska ljubav - koja je, koliko god velika bila, ograničena - traži simboličnu gestu. Ljudi koji se opraštaju razmjenjuju darove ili možda fotografiju s toliko gorljivom posvetom da se čini kao da će sama posveta spaliti taj komad papira. Oni ne mogu učiniti više, jer moć stvorenja nije tako velika kao njegova želja. Ono što mi ne možemo, naš Gospodin može. Isus Krist, savršeni Bog i savršeni čovjek, ne ostavlja nam simbol, nego stvarnost. On sam ostaje s nama.

Otići će k Ocu, ali će i ostati među ljudima. Ostavlja nam, ne samo dar po kojem ćemo ga se sjećati, ne sliku koja se vremenom zamaglila, poput fotografije koja ubrzo izblijedi i požuti, a nema nikakvog značaja osim za one koji su bili svejdoci. Pod pojavama kruha i vina on je stvarno prisutan, svojim tijelom i krvlju, svojom dušom i božanstvom.”[3]

Kratka knjiga o tuzi razdvojenosti uzrokovane smrću, napisana dok je autorova tuga bila još svježja, a bol akutna, snažno dočarava našu ljudsku nemoć. Nakon što je izgubio suprugu, autor se odbija zadovoljiti fotografijom ili pukim uspomenom na njezinu prisutnost: “Želim H.”, piše on, “ne nešto što je nalik njoj.”[4] Za ljubav sjećanje nije dovoljno. Ljudsko srce čezne za više, iako je njegova moć ograničena. Ali Bogu ništa nije nemoguće (Lk 1,37), a istinite su i Isusove riječi na kraju njegova zemaljskog života: Ja sam s

vama u sve dane do svršetka svijeta (Mt 28,20). Snagom Duha ostaje u povijesti i u našim osobnim životima. Odlazi, a ipak ostaje, s “novom blizinom”[5], nevidljivom, ali dubljom i sveobuhvatnijom.

Euharistija nije samo sjećanje ili nada budućeg ponovnog susreta; to je stvarna prisutnost i blizina. U misi je prisutan Isus iz Nazareta, onaj isti Isus koji je rođen u Betlehemu, koji je hodao galilejskim ulicama i koji je za nas umro na križu. Ta stvarnost osvjetljava cijeli kršćanski život, koji nije ništa drugo nego Kristov život u nama (usp. Gal 2, 20): "Slijediti Krista - to je tajna. Moramo ga pratiti tako blisko da dođemo živjeti s njim, kao prva Dvanaestorica; tako blisko, da se poistovjetimo s njim."[6]

Svakodnevni odlazak na Euharistiju proizlazi iz želje da ostanemo blizu Njega. To je naš živi odgovor na njegovo obećanje da će ostati s nama:

ako je On uvijek sa mnom, i ja želim biti s Njim. Kada znamo za Isusovu goruću želju da s nama podijeli svoju Pashu (usp. Lk 22,15), njegovu stalnu molitvu, njegovu patnju, njegovu ljubav prema svakome od nas... ne želimo ga ostaviti samog. Ako možemo, idemo k Njemu svaki dan. Nije dovoljno znati da ga milijuni drugih čekaju podno oltara; znamo da bi Isus primijetio da smo mi, kada bismo mogli izabrati biti s Njim, umjesto toga otišli radili svoje poslove.

Sveti Manuel González, prijatelj svetog Josemarije i veliki zaljubljenik u Euharistiju, pred kraj svog života napisao je ove riječi: “Misa je Isus koji skuplja sav miris svojih dobrih djela i dobrih riječi u svoje Srce; sve odjeke svoga srca (...), sav svoj znoj i suze u traženju grešnika, svu gorčinu ljubavi plaćenu nezahvalnošću, velikodušnost se susrela s nerazumijevanjem, zavišću i

zlobom... Ta gorčina bila je s Njim od Betlehema do Kalvarije, i, kad mu je Srce bilo puno svega toga, uzeo je na svoja ramena teški križ i dopustio da ga se pribije na njega, dopustivši da Ga koplje probode i nakon smrti, poput ruže koja se otvara u proljeće...”[7]

U Euharistiji nam u susret dolazi živa osoba Gospodinova, Ljubav svih ljubavi, ishodište i cilj našega postojanja i svega stvorenoga (usp. Kol 1,16–19). Zato je sveta misa „središte i izovr tvog nutarnjeg života.” [8] To je središte jer se moj život vrti oko slavnog križa: rad i odmor, žalost i radost, primljena i darovana ljubav... Na misi s Njim dijelim svoje osjećaje, želje i poteškoće: dijelim sve, a s Isusom sve to prinosim Ocu. Sveta misa je i korijen jer me dovodi u dodir s Tvorcem milosti, sa samim Božjim životom. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni (Iv 14,6). Bez Euharistije

nijedan ljudski rad ne bi mogao biti prožet „živom sviješću o vječnosti.” [9] Samo u onoj mjeri u kojoj pustim Isusa u čamac svoga života, mogu „raditi kao što je On radio i ljubiti kao što je On ljubio.” [10]

Sveta misa je nešto golemo, ali se obično čini (osim nekoliko svečanijih ili većih slavlja) kao nešto tiho, jednostavno, poznato; poput Posljednje večere, susreta Uskrslog Isusa s apostolima ili lomljenja kruha kod prvih kršćana. Ipak smo okruženi anđelima i dodirujemo nebo. Dotičemo se samoga Boga. Mi to ne vidimo, ali nam vjera govori da je tako.[11] Mi sa svoje strane privlačimo pozornost, čuđenje i želju da nas Bog uvuče u svoje otajstvo. A On čini ostalo.

Ja sam Kruh živi

Dogodilo se to u Abitini, u Africi, tijekom ranih stoljeća povijesti Crkve. Skupina od četrdeset i devet

kršćana osuđena je na smrt zbog prkošenja carskoj zabrani slavljenja Euharistije. Kad je sudac upitao zašto riskiraju svoje živote, jedan je od njih odgovorio jednostavno, *sine dominico non possumus* („jer bez nedjelje“, bez Euharistije, „ne možemo živjeti“).[12]

Vjera ovih muškaraca i žena u Isusovu stvarnu prisutnost je zapanjujuća. Bili su spremni riskirati svoje živote jer su svim srcem vjerovali da je Isus Krist, Sin Božji koji je postao tijelo, uistinu prisutan u nečemu što se činilo kao ništa više od komadića kruha. Riskirali su svoje živote jer je za njih to bilo pitanje života ili smrti: bez Isusa, bez primanja pričesti, njihovi su životi izgubili svaki smisao; njihova su srca još jednom uronila u svijet bez svjetla, spasenja ili ljubavi jače od smrti. Vjera ovih mučenika nas izaziva: vjerujemo li i mi da ne možemo živjeti bez Euharistije? Jesmo li gladni za Božjom riječi, za primanjem Njega u sebe? Što smo

spremni učiniti kako bismo češće bili s Njim?

Svaka misa je susret s uskrslim Isusom, prilika da ga primimo u svojoj slabosti, ali i u čistoći, poniznosti i odanosti svetaca. Granica između žara i rutine u svakodnevnoj pričesti istovremeno je tanka i vrlo široka. Zato se trebamo pripremiti, pazeći na različite slojeve našeg bića, od naših tjelesnih osjetila (osobito vida i sluha) do naših unutarnjih sposobnosti, poput mašte i pamćenja. Nutarnja tišina neophodna je ako želimo uživati u Kristovoj ljepoti. Teško je Božjoj riječi odzvanjati u srcu punom buke.

Kao što sjeme donosi plod kad padne na dobro tlo (usp. Mt 13,1–23), pričest nam postaje izvorom života u onoj mjeri u kojoj naša srca, pročišćena poniznošću i žrtvom, postaju velikodušno tlo spremno primiti Gospodina: „Moramo primiti

Gospodina u Euharistiji, kako se primaju velikani zemlje, štoviše, još bolje!: s ukrasima, svjetlima, u novim haljinama...- I ako me pitaš koliko čistoće, koliko svjetla i ukrasa, odgovorit ću ti: čistoća tvojih osjećaja, jednog po jednog; ukrasi tvojih sposobnosti, jedne po jedne; svjetlost čitave tvoje duše.”[13]

Sveti Augustin, razmišljajući o veličini dara primanja Tijela i Krvi Kristove, čuo je Gospodina kako mu govori: "Nećeš me preobraziti u sebe, kao što biva s tjelesnom hranom, nego ćeš se ti preobraziti u mene."[14] Opet, kod svetog Pavla: Ne živim više ja, nego živi u meni Krist (Gal 2,20). U nekoliko minuta tijekom kojih sakramentalne vrste ostaju u našim tijelima, postajemo jedno s Njim; mi smo "okršteni". On dolazi u naša srca, a mi ulazimo u njegovo. Ova dva pokreta čine jedan čin ljubavi. Bog postaje kruh; On se čini malenim kako bi ušao u tkivo

naše svakodnevice: On u meni i ja u njemu (usp. Iv 6,56). To pred nama otvara neizmjerne horizonte. Ući u njegovo Srce znači ući u sve što je njegovo, otvoriti se njegovoj logici i otkriti da je njegovo Srce ranjeno za mene. U isto vrijeme, dopustiti Isusu da uđe u moj život i stvari koje mi pripadaju znači dopustiti njegovoj ljubavi da me razoruža, spali moju bijedu i preobrazi moje snove.

Skriveni Bog

Božja ljubav je uvijek na prvom mjestu; preuzima inicijativu, kako kaže papa Franjo.[15] Postojimo jer smo ljubljeni vječnom ljubavlju (usp. Jr 31,3), a ta nas ljubav obuhvaća, ide ispred nas i obuzima nas (usp. Ps 139,5-6). Otac nas često podsjeća na ovo: "Ispunjava nas sigurnošću spoznaja da se Božja beskrajna Ljubav nalazi ne samo u izvorištu našeg postojanja, nego i u svakom trenutku našeg života. Jer Bog nam je

bliži nego mi sami sebi."[16] S istim uvjerenjem, sveti Josemaría je napisao: "Postojano se utječi Svetohraništu, fizičkom prisutnošću ili srcem, da se osjetiš sigurnim, da bi osjetio spokoj: ali i da bi se osjetio ljubljenim..., i zbog ljubavi!"[17]

Isus je želio da kršćani kroz stoljeća otkriju vrijednost njegove prisutnosti među nama nakon euharistijskog slavlja. Svaka crkva s tabernakulom zrači toplinom doma, otkucaje srca u kojem nas On čeka. Tamo idemo ljubiti i osjećati se voljenima, moliti i zahvaljivati, obožavati i iskupiti se. "Djeco moja," rekao je jednom sveti Josemaría, "Gospodin je uvijek u Svetohraništu. Može se činiti da nas ne čuje, ali On sluša s ljubavlju, s nježnošću oca i majke, skrivajući svoje Božanstvo i čovještvo. Gospodin govori kada to želi, kada to najmanje očekujemo, i govori izravno. Zatim ušuti, jer želi da odgovorimo s vjerom i odanosti."[18]

Doživjeti Božju šutnju u
Svetohraništu dio je puta koji vodi
dubokom molitvenom životu. Ta
šutnja ponekad može biti bolna, ali
nas spašava od iskušenja da od Boga
napravimo svoju sliku, kao nekakvog
idola koji jednostavno ispunjava
naša očekivanja i stoga ga je moguće
kontrolirati. Gospodin se skriva da
bismo ga mi tražili, da poštujemo našu
slobodu i mi poštujemo njegovu, da
Ga ljubimo kao slobodna djeca i
dopustimo da On bude Bog, naš Bog.

U propovijedi na Badnjak u
Njemačkoj, Joseph Ratzinger okrenuo
se lijepoj priči kako bi objasnio ovu
logiku skrivene Božje ljubavi.

"Jeshiel, mali dječak, dojurio je u
sobu svog djeda, slavnog rabina
Barucha, plačući. Suze su mu tekle
niz obraze dok je izlijevao svoje srce:
'Moj prijatelj me je napustio. Vrlo je
nepravedan i vrlo zao prema meni.'
'Hajde sada,' rekao je rabin. 'Možeš li
objasniti malo više?' 'Da,' dječak je

odgovorio. 'Igrali smo se skrivača, a ja sam se tako dobro sakrio da me nije mogao pronaći. Tada je on jednostavno odustao i otišao kući. Nije li to zlobno?' Tada je rabin pomilovao unukove obraze, a njegove oči su se napunile suzama. Rekao je: 'Da, to je svakako neljubazno. Vidiš, s Bogom je isto. Skriva se... I ne tražimo ga.'[19]

Ali Bog nas traži: On nikada ne staje. I uvijek pronalazi načine da u nama probudi želju da ga tražimo, čak i u vremenima tame: "Ako Bog dopusti da iskusite njegovu prisutnost na opipljiv način... dobro. Ali nemojte ga to tražiti. Zamolite ga za bistrinu uma, zamolite vjeru, koja nas usred Božjih šutnji ispunjava nadom, a s nadom nam omogućuje živjeti u ljubavi."[20] Ljubav i nada mogu se roditi u Božjoj šutnji, jer kad zaljubljena duša izgubi svog voljenog, ona ga traži i čezne za njim. Dakle, s intenzitetom potrage koju

podržava želja za sjedinjenjem, naš se pogled širi i postaje sposoban pronaći ga.

Marija Magdalena utjelovljuje ovu potragu. U nedjelju, prije zore, kreće prema grobu Gospodnjem. Nema svjetla; još je noć. Ali ona traži, čezne i hoda. Ona još nema Isusa, ali neće stati dok Ga ne nađe. Ni prisutnost anđela nije dovoljna da joj odvрати reakcije srca. Marija je izgubila Isusa, ali ga traži svom snagom, sa suzama koje otvaraju i natapaju tlo njezine duše dok ne procvjeta cvijet viđenja Uskrsloga. Nevjesta u Pjesmi nad pjesmama traži na isti način: *Po ležaju svome, u noćima, tražila sam onoga koga ljubi duša moja, tražila sam ga, ali ga nisam našla. Ustat ću dakle i optrčati grad, po ulicama i trgovima tražit ću onoga koga ljubi duša moja: tražila sam ga, ali ga nisam našla. Sretoše me čuvari koji grad obilaze: »Vidjeste li onoga koga ljubi duša moja?» (Pjesma 3:1-3).*

Ovo traženje nas postavlja na put prema kontemplaciji. "Tražite ga gladno, tražite ga u sebi svom svojom snagom. Ako to činite s ovom odlučnošću, usuđujem se reći da ste ga već pronašli, počeli ste ga upoznavati i voljeti, i voditi svoj razgovor na nebu. "[21] Tražiti već znači voljeti. To je tajna Marije Magdalene i tajna svakog čovjeka ili žene koji u noći svijeta i vlastite duše iskreno traže Krista. Ali kako trebamo tražiti? Sveti Augustin, ponavljajući riječi mnogih svetaca, uči nas da gledamo sa željom, slobodnim činom koji izvire iz dubine duše: "Cijeli život dobrog kršćanina je sveta želja. Sada ono za čim žudite, još ne vidite: ali čežnjom ste postali sposobni, tako da kada dođe ono što možete vidjeti, bit ćete ispunjeni (...). Bog, odgađajući našu nadu, širi našu želju; širi nam um, čini ga prostranijim, braćo moja, jer ćemo biti ispunjeni." [22]

Kada se u tom duhu počnemo klanjati Isusu u Svetohraništu, naša će se srca proširiti i početi osjećati potrebu za njegovom prisutnošću, potrebu da budemo s Njim i razgovaramo s Njim, sve dublje i dublje. Tada se “u nama rađa žeđ za Bogom, čežnja da razumijemo njegove suze, da vidimo njegov osmijeh, njegovo lice... ‘Kao što košuta žudi za izvor vodom, tako i duša moja čezne Bože za tobomj!’ Duša ide naprijed uronjena u Boga, pobožanstvenjena: kršćanin postaje žedan putnik koji otvara usta vodama izvora.”[23]

Carlos Villar

[1] Rikard od Svetog Viktora, Knjiga patrijarha, XIII.

[2] Sveti Josemaría, Prijatelji Božji, br. 221.

[3] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, br. 83.

[4] C.S. Lewis, Opažena tuga, San Francisco, Harper Collins, 2001., poglavlje IV.

[5] J. Ratzinger, “El comienzo de una nueva cercanía,” u El resplandor de Dios en nuestro tiempo, Barcelona: Herder, 2008., str. 185 (naš prijevod).

[6] Prijatelji Božji, br. 299.

[7] Saint Manuel González, ¡Si viviéramos nuestras Misas!, Palencia, El Granito de Arena, 1941., str. 32-33 (naš prijevod).

[8] Sveti Josemaría, Kovačnica, br. 69.

[9] Prijatelji Božji, br. 239.

[10] Susret s Kristom, br. 154.

[11] “Vid, dodir, okus iznevjere tebe, ali samo sluhom čovjek sigurno vjeruje” (Adoro Te Devote).

[12] Usp. Papa Benedikt XVI., Homilija na svetkovinu Tijelova, 29-V-2005.

[13] Kovačnica, br. 834.

[14] Sveti Augustin, Ispovijesti, 7, 10, 16.

[15] Usp. Papa Franjo, Evangelii gaudium, br. 24.

[16] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 9-I-2018, br. 4.

[17] Kovačnica, br. 837.

[18] Sveti Josemaría, Usmeno propovijedanje, Crónica 1972., str. 759 (AGP, biblioteka, P01).

[19] J. Ratzinger, Propovijed na Badnjak, katedrala Naše Gospe, München, 24-XII-1980.

[20] Sveti Josemaría, Propovijed, Crónica 1972., str. 759 (AGP, biblioteka, P01).

[21] Prijatelji Božji, br. 300.

[22] Sveti Augustin, Komentar Prve poslanice svetoga Ivana, 4, 6.

[23] Prijatelji Božji, br. 310. Usp. Ps 42,2.

Carlos Villar

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/borba-
blizina-misija-13-euharistijsko-srce/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/borba-blizina-misija-13-euharistijsko-srce/)
(6.08.2025.)